

O carte pe săptămână

K.G. Papadimitrakopoulos

Satanismul în muzica rock

Fapt neobișnuit pentru autorul acestor rânduri și, posibil, pentru cititorii lor este abordarea unei cărți care analizează muzica cea mai răspândită pe mapamond în aceste vremuri. Am citit, așadar „Satanismul în muzica rock” semnată cu numele (în litere grecești) K.G. Papadimitrakopoulos și apărută la Editura Izvorul luminii, 1993. Firește, mi-au răsărit în minte mai multe întrebări. Cine este autorul? În cuvântul înainte nu se precizează absolut nimic despre el și despre traducătorul în limba română. În ce localitate se află editura? Taină. Singura indicație e caseta tipografică de la sfârșit scrisă în rușește, din care deducem numărușul aprobării, tirajul, numele unei fundații, probabil „Universitas”, precum și faptul că tipăritura este la Tiraspol, pe strada 25 Octombrie nr. 99. Am cumpărat cartea din pronaosul unei biserică băcăuane. Se vindea ca pînă nea caldă.

Autorul (pseudonim ori nu) este un excelent cunoscător al fenomenului rock, pe toată istoria lui. În plus, printr-o analiză minuțioasă (pe texte, cu citate din reviste de specialitate, cu referiri istorice, cu declarații ale starurilor rock, în fine cu o documentare de învidiat) ne ajută să înțelegem conținutul acestei muzici, esența ei și scopurile propagării ei pe plan mondial. Imperialismul muzicii rock (cu toate speciile sale) este tot mai vădit. El a „agățat” deja conștiințele copiilor de pe toate meridianele globului propagându-se cu violență, cu obstinție prin radio, televiziune, programe video, discuri, turnee ale formațiilor de gen, discotece, concursuri etc. Mesajele acestei muzici, în general zgomotoase (heavy metal) se bazează, în special, pe intensitatea acustică), adăncesc criza morală pe care o trăiește societatea de peste 50 de ani: îndemnul la droguri, la alcool, la dezmăț sexual, la singe și crime, la practicarea unui demonism terribil (prin invocarea deschisă a Satanei, practicarea magiei negre și albe pentru succes și cîștiga-

rea auditoriului, spiritism, vrăjitorii, vampirism). Cu probe verificabile, autorul dovedește că rock-ul, la origini, se trage din voodoo, adică din ceremoniile triburilor africane de invocare a spiritelor malefice. Rock-ul (cu toate speciile sale) s-a concentrat asupra celor patru teme predilecte: religia, imoralitatea sexuală, drogurile și ideile politice și filosofice. Ceea ce citim, printre altele, ne cutremură. Ocultate sau nu de misticism oriental ori african, formațiile celebre poartă nume fâțiș anticrestine: AC/DC reprezintă „Anti Christ/Death to Crist”, adică Anticrist / moarte pentru Hristos. Știți simbolistica formației KISS? Faceți-vă cruce! Ea înseamnă „Kings In Satan's Service” — „regi în slujba lui Satan”; ABBA ar fi trebuit să se traducă prin „Tată al cerului”, dar pe disc litera B e scrisă invers, adică „Tată al infernului”. Nu mai e nevoie să insistăm asupra unor nume ca „Lucifer”, „Electric Lucifer”, „Lucifers' friend”, „Black Sabbath”, există o listă lungă. Nu e loc să citez versuri ale cîntecelor, să descriu desenele de pe discuri, să mă concentrez asupra simbolurilor (triumphiuri răsturnate, piramide, pentagrame, forme camuflate ale numărului 666, semnul lui Anticrist).

Rețin, însă, că dincolo de puțblăcitate imensă, de armata de propagatori ai acestor tipuri de muzică se ascund și practici mai violente: de pildă, imprimarea pe discuri a unor mesaje subconștiente, care pot fi aflate numai prin procedeele de „redare inversă”. Periculos, și se face pînă la mîciucă! Mai ales că toată demonstrația vizează demascarea unei lucrări complexe, pe plan mondial, a unor organizații inspirate de Lucifer sub denumirea de „Noua eră”, una a răului. Dincolo de exagerări, semnele unei astfel de crize sînt evidente. Cum să ne ferim? Prin credință în Dumnezeu, alegînd lucruri bune, inclusiv muzica luminoasă, vede-tele decente, mesajele umaniste.

Ioan Enea MOLDOVAN

REPLICI

Marcel MARCIAN

Demisia mea

Venit în Bacău pentru a revedea mormintele părinților, dl. Marcel Marcian, fratele savantului Solomon Marcus și al reporterului Marius Mircu (o spun pentru cititorii mai tineri), el însuși prozator și cercetător literar, pasionat de enigmaticele vieții lui Bacovia, a găsit timp să treacă și pe la redacția ziarului nostru, pentru a ne lăsa articolul alăturat. Dincolo de pretextul ce a determinat scrierea lui, acesta prezintă interes nu numai ca document biografic, ci și ca gest de scrutare a conștiinței. Dacă fiecare ar da seama, la fel, în fața celor din mijlocul cărora s-a ridicat (dl. Marcian se adresează în primul rînd colegilor săi de generație), s-ar ajunge la clarificarea multor lucruri și la eliminarea multor tensiuni care afectează climatul de azi. E motivul pentru care îi facem loc în paginile noastre.

Am primit de la Bacău, în urmă cu câteva luni, o scrisoare „demascatoare” precedată de un telefon ofensator (nu chiar injurios), cauzate de un articol al meu din „Contemporanul — Ideea europeană”: „La bani mărunți...”, din 21 mai 1993, în care vorbeam de neajunsuri ale mele cu orînduirea de pînă în decembrie 1989: eu să vorbesc... în mare comunist? ! Etc. Considerîndu-l de bună credință pe corespondentul meu băcăuan mi-am dat seama că sînt dator față de băcăuani, eu fiind băcăuan, să mă justific; mă voi justifica, redînd extrase din **Demisia mea**, făcută publică, adică publicată, de două ori, în 1990-1991, la București și la Timișoara. Asta pentru perioada de după decembrie 1945, cînd m-am mutat din Bacău la București. Pentru perioada anterioară, băcăuană, fac, prelungind **Demisia**, următoarele precizări:

În anii 1944-1945, scriînd, la Bacău, la ziarul **Înainte**, nu eram membru al partidului comunist. Aveam să fiu abia peste 2-3 ani, la București. Am scris în **Înainte**, articole în sprijinul reformei agrare, semnate Costea Patric. N-am scris, apoi, niciodată, nimic, în sprijinul colectivizării. Chestiunea improprietății țărănilor pot spune că o cunoșteam, din proprie experiență de viață; cit despre colectivizare: n-am avut necuviința să o vizez, aceasta fiind de competența țărănilor și nu a mea,

orășean și pe deasupra: evreu... **Competență**, la improprietățile țărănilor? Am fost zece ani contabil la o moară din Bacău și acolo am văzut țărani, l-am tot văzut, cum își vindeau cele câteva sute de kilograme de grîu de pe bucăta de pămînt... dar cei care n-aveau nici atît? Contabil fiind, vedeam, cu scriptele mele, cum țărănușul nu poate aștepta conjuncturi, preț mai convenabil, vindea constrîns de nevol, unul odată a spus: Ce-i acasă și pe mine. N-am nici de unele. Cum aș putea uita? O spun acum, — am spus-o și în 1938, cînd publicam articole în **Curentul Bacăului**, semnate Marin Mareș.

Dacă am vorbit de moară trebuie să spun și de anii de româniizare, cu decretul necruțătoare, dar și cu omenia românușului: aveam, la moară, cum legea cerea dublanți, toți salariații evrei, adică eram dublați. (Bărbații pe front; aveam dublante și asta spune mult, spune totul, despre anii crînceni.) Dublantele se numeau: Margareta Gălăc, soția unui reputat greșier, Adela Bardaș, Minerva Căpriță-Chirișescu; relația era de colaborare, de înțelegere. Nu cum scria în decret... de excludere. Minerva Căpriță-Chirișescu era fiica lui Dragoș Căpriță-Chirișescu, comisar, la București, al Româniizării. Pe cale de a absolvi, la București, liceul comercial, venise să cunoască pe teren „realitățile”. Puteam să credem că are vreo misiune... secretă, — așa! am convenit, din prima zi: vrea să învețe, să afle atît; să trăim și dublanții și dublații; iar forul băcăuan, la prefectură: a decis mereu împotriva izolării evreilor în ghetouri. (Anticamera deportării). N-am fost, nu eram, comunist; dacă în 1942-1943 am tipărit la Bacău o carte, clandestin, cum s-a putut, semnată Marcus Morîț Marcel, **Povestire**, vizăm o situație de principiu, nu starea de lucruri, sub egida omeniei, care a domnit la moară unde eram contabil. Și acum să redau, pentru anii de după 1945, extrase din **Demisia mea**.

Am figurat mulți ani ca membru al unui partid care, pe parcurs, a schimbat denumiri, programe, capi — au fost și capete retezate — deci membru al cărui partid? Nu mă întrebam, nu mă disloca, nu era a mea schimbarea, fiind, eu unul, tot acela... care n-am fost primit în partid „ind-

vidual”, prin discutarea într-o ședință, convențională, tipică, totuși o „primire”; am fost primit pe o apostilă pusă undeva la un sector, încît aș fi primul care nu trebuie să-mi dau demisia, eu în persoană, prevalîndu-mă de o stare de fapt: partidul nu mai este... Dar tocmai mie nu-mi ajunge, starea zisă de fapt. De fapt am fost și membru de partid și trebuie să mă eliberez din constrîngerea inițială, căreia m-am supus și vina mea, ce mi-o impus: Ca să pot intra în București, la finele anului 1945 — și să rămîn, a trebuit să intru în serviciul unei instituții bucureștene. Ca să mă pot menține mi se cerea, dar eu puneam condiții, clauze, tractam... să fiu membru de partid și asta cu atît mai îndrîjit cu cît se știa poziția mea: mă vreau fără de partid. Atribuindu-mi-se funcția de cultural distribuim salarii ziarului oficios și „prelucram” o dată pe săptămînă un articol de fond... am spus că voi părăsi această funcție și răspunsul a fost: „Ai să vrei, iar n-ai să poți.” Ca să pot, a trebuit să părăsesc serviciul optînd pentru o altă instituție, cu mai grea pondere, care totuși mă elibera de virtuți direct-constrîngătoare. Voi plăti pentru neascultare, — am plătit, în toți anii. Păcatul acela al meu: N-ai să poți — și am putut... a venit după mine, cum îi vine — cine nu știe? cîți n-au trăit-o! — cum îi vine, unui cîine, să-i sune, a spaimă, tinicheaua atîrnată de coadă. Și — e locul s-o spun, niciodată n-am sabotat, îndărătnic în a rivni binele, mă salvam, fără eroism, în conștiință:

Imi trebuie, ca aerul, ca să pot respira, mi-e necesară revenirea la normal, la starea de „fără de partid”. Nu fac judecăți politice globale, nu am căderea, ce am eu de spus e că am observat în toți anii această grije; să nu trag foloase de pe urma calității de membru de partid. Fac acum ce nu pot să nu fac: Demisionez din partid, din succesiă de partide, din toate, sînt un om fără partid: Nu l-am distrus, nefiind al meu de drept, nici cotizația plătită n-o revindic, e un fapt, nu un drept, aș depune carnetul, pentru descărcare de fapt, am acest drept... Unde să-l depun? Dacă n-am unde îl țîn asupra mea și se va sfîrși cînd mă sfîrșesc și eu... m-a posedat... îl posed. (1990)

Colțul copiilor

Orașul cu minuni (20)

— E rea? întrebă Magda.
— Cine, Scorpia? E cea mai rea făptură pe care-o cunosc. Dincolo de deal, se întinde tînușul ei, un adevărat pustiu. Acolo nu crește nimic, viața abia mai pîlpăie, ca o luminare în care suflă.

— Și cum să facem ca să scăpăm teferi de aici?

— Cam peste o oră, Scorpia se duce la vînătoare. Atunci puteți pleca. Să vă frecați fața și miinile cu zmeură, să nu vă simțiți mirosul, altfel se ia după voi.

Minjiți pe față cu zmeură, abia dacă se mai recunoșteau unii pe alții. Calul verde se sperie de ei și începu să necheze, spre mîrșarea lor: nu-l auziseră glasul niciodată. Cavalerul îl aștepta, gata de plecare. Tocmai trecuseră de pădure, cînd, de după o stîncă, țîșnî spre ei unul din cele șapte capete ale Scorpiei, fluturîndu-și limba despicată, de șarpe:

— Credeți că scăpați de mine? Calul verde o luă la galop și, din cauza vîntului pe care-l stîrni, de pe rochia Magdei se desprinsese o panglică fumurie de mătase. Căzînd pe pămînt, panglica se făcu un rîu adînc. Scorpia scoase un șierat de mînje. Rîul era limpede ca lacrima, plin de viață, Scorpia nu avea curaj să in-

tre în apa lui. Țîpînd de durere, se aruncă în rîu și începu să înnoate. Între timp, Magda și prietenii ei ajunseseră destul de departe. Dar Scorpia nu se lăsă cu una cu două. Limbile celor șapte capete ale ei bîcuiiau aerul, din guri îi ieșeau flăcări mirosînd a pucioasă. Aproape că-și pierduseră speranța că ar mai putea să scape, cînd de la pieptul Magdei se desprinsese o broșă cu pietre scînteietoare. Din ea răsări un șir de mîntîi netezi și lucioși ca diamantul. Scorpia a fost orbită de scînteiele lor și se căzni în zadar să-l treacă: erau prea drepi și prea înalți.

Începuse de-acum să se însera, cînd ajunseră la locul unde Naudea și Calul de la birja de noapte aproape că-și pierduseră speranța de a-i mai vedea vreodată. Magda o îmbrățișă pe Naudea care alergase în întîmpinarea ei, pe urmă se duse la Calul de la birja de noapte și-l mîngiie pe frunte. În sfîrșit, se urcară în birjă să se odihnească puțin și să țînă sfat: ce vor face mai departe? Mai aveau de mers pînă la Cîmpul de Foc și, dincolo de el, la Zăpezile Veșnice. Și mai era foarte puțin timp pînă la luna plină.

Elisabeta ISANOS

Angela Calapod

Parafrază

apa clipește în havuzuri
răspîndind răcori și lumini
jucașe
pontiful din stropii de apă
psalmodiază susurînd
templul lui Iovis

nîmbat de mare lumină
aducătorii veștii sînt oameni
cu înfățișare de pescari
deocamdată,
nimeni nu suflă o vorbă
despre mina dreaptă
cu cifra înscrisă întreit
un negustor de pește vizionar
se holbează speriat
la stropii de apă,
după ce s-a depărtat ca ars
de atingerea lor.

Palimpsest

s-a zvonit în cetate
că în zilele, cînd după ploaie
pe cer se ivește curcubeul
păzitorul rarelor manuscrise
mistuie-n incendiu,
coboară din munți
poartă costum și cravată
nu rostește cuvinte
și nu-și arată învirea;
cu pleoapele închise
desculț, înaintează șovăltor
pe-un drum ce l se-asterne-n față
cu încifrate semne
din pulbere de pietre prețioase

Cîntec

e blindă lumină, e pace
și lin mă mîngiie de sus
desprinsă bărcuțe de soare
miros de pămînt și apus

e blindă lumină, e pace
și nu mă mai satur privind
ofranda de roșu și miere,
în trup de pămînt petrecînd

un cerc mă cuprinde, mă soarbe
tăcere, lumină și-un dor...

în juru-mi șoptește tăcerea...
e blindă lumină, e pace...

Secvență

pe_nînsul fără margini
cal plutesc în horă
lung galop
coame și cozi,
spumă și volbură
ochii lor,
stele pe cerul dimineții
o, cali, minunații... pe_nînsul
fără margini...
se stîngesc, în el și-n mine
melodie și ritm.